

"אני מרגישה שמקצוע הריפוי בעיסוק הוא חלק מהזהות שלי"

על שקדיה כהן בלכתה לעולמה

לכתוב על עצמן, על הפרספקטיבה שלהן ועל התפתחות המקצוע מבחינה אישית ומקצועית. כתבו בטור נשים רבות ומרשימות ואתם מוזמנים להיכנס לאתר ולקרוא (<http://www.isot.org>).
(<http://www.isot.org.il/category.aspx?id=36547>)

לאחר 25 שנים של עבודה כמרפאה בעיסוק החליטה לפרוש בגלל מחלתה. הפרישה לא הייתה קלה לה והיא שיתפה את הקוראים בריאיון שהתפרסם ב- (<https://www.ynet.co.il/articles/0,7340,L-4173134,00.html>):

"זה לא דבר פשוט להחליט לפרוש 13 שנה לפני גיל הפנסיה ובנסיבות של מחלה. הרגשות סביב הנושא הזה הן רבות. הדימוי העצמי מקבל צורה שונה, הדימוי הבין-אישי משתנה. הדימוי המקצועי מקבל תדמית אחרת. שעות רבות מקדישים להבנה ובניית שלמות נפשית..."

כמרפאה בעיסוק, שקדיה העריכה את התעסוקה והעיסוק כגורם חשוב ומרכזי בחיי היום-יום. כאדם וכמרפאה בעיסוק היא חיפשה דרך להמשיך לחיות חיים בעלי סיפוק ומשמעות, דרך שתאפשר לה להרגיש מועילה לחברה. שקדיה אכן מצאה את דרכה והחלה בדרך חיים התנדבותית ב"ד שרה", היא שיתפה וכתבה:

שקדיה כהן, מרפאה בעיסוק ותיקה, הלכה לעולמה לאחר התמודדות ארוכת שנים עם טרשת נפוצה. אנו רוצות לשתף את חברי החברה הישראלית לריפוי בעיסוק בעשייתה רבת הפעלים לכל אורך חייה המקצועיים.

במשך כ-25 שנים עבדה שקדיה במשרד החינוך, בבתי ספר לחינוך מיוחד. בעיקר עבדה כמרפאה בעיסוק עם ילדים עם אוטיזם, עם לקות שכלית התפתחותית ולקויות למידה. היא השלימה את לימודי הריפוי בעיסוק לפני כ-40 שנה, ועם זאת התעדכנה והתחדשה כל העת ושאפה לשנות ולתרום לסביבתה המקצועית, הטיפולית והחברתית. היא נרתמה להדריך הורים ולקדם את ההבנה ואת הידע שלהם לגבי האבחנה של ילדם, הדריכה סטודנטיות ועבדה כמדריכה לריפוי בעיסוק בבתי ספר של החינוך המיוחד, והייתה חברה פעילה בחברה הישראלית של הריפוי בעיסוק.

בנשמתה של שקדיה הסתתרה סופרת, כותבת שרצתה לגעת באחרים, ליצור קשר בין אנשים. דבר זה התבטא בכתיבה של טורים, מאמרים ובלוגים באתרים שונים. במסגרת פעילותה בחברה שלנו, התנדבה שנים רבות לקידום כתב העת הישראלי של הריפוי בעיסוק, והייתה חלק ממערכת כתב העת ועזרה בכל שנדרש. כמו כן, שקדיה יזמה טור באתר האינטרנט שכותרתו "ריפוי בעיסוק של אז". היא הזמינה מרפאות בעיסוק ותיקות ומובילות

אלו פורסמו באתר "נגישות ישראל" (<https://www.aisrael.org/?CategoryID=752>). היא שיתפה את הקוראים בתפיסתה החברתית וההומניסטית ואמרה:

"אני מאמינה שאנשים עם נכות המשתתפים בתעסוקה שוטפת בתוך הקהילה גורמים לאנשיה ליותר סובלנות וסבלנות ותשומת לב לשונתה.."

שקדיה חיה את חייה במלואם. כמרפאה בעיסוק בכל רמ"ח אבריה, כאדם הרואה חשיבות בתרומה לקהילה ובכוח של היחיד לשנות את דרכיה לחברה רגישה וחומלת וחושבת.

היא תחסר לנו. יהי זכרה ברוך.
החברה הישראלית לריפוי בעיסוק
נכתב בידי: ד"ר אסנת בר חיים ארז

"דרך ההתנדבות ביד שרה אני ממשיכה בתפקידי כמרפאה בעיסוק... אני מרגישה שאני יכולה לחולי שלי... וחווה אושר וסיפוק אישי ממשי... התעסוקה שלי טובה בשבילי וטובה לחברה..."

שקדיה לא עצרה ב"יד שרה" והרבתה לעסוק בעיסוק השני החשוב לה: הכתיבה ודרכה התרומה לחברה. בידיעון של "יד שרה" היא הפיקה את סדרת יומני המתנדבות והמתנדבים ב"יד שרה" - "הטור של שקדיה - סיפורם של מתנדבים" (<http://www.yadsarahnews.022.co.il/BRPortal/br/P103.jsp?cat=207626>).

כתבה מאמרים ובלוגים על נגישות שנבעו מהתנסותה האישית כאדם שמשתמש בכיסא גלגלים ומהיכרותה המקצועית את עולמם של ילדים עם לקויות התפתחותיות שונות. מאמרים